

Sárospataki

Iszapági Kozslöny

.....

Főszerkesztő :

Társzerkesztők :

Felelős szerkesztő :

Újszászy Kálmán Bartalos István, Horkay László, Harsányi István Benke Kálmán

.....

TARTALOM: Felelős szerk.: Emlékezések napja. — Császár József: Hernád partjáról. — Szabó István: Kedves Olvasók! Mauks László: Október 6-án. (Vers.) — Dr. Gulyás József: Madách, az önzetlen munka költője. (Folyt köv.) — Béky Zoltán: Virrasztunk... — Dr. Gulyás—Bathó: Munkács, Kassa. Késmárk. (Dal.) Béky Z.: Kertész István. (Nekrolog). — Szabó István: Ne hidd, hogy érted... (Vers.) — Senex: Piros tintával... — Képes Géza: „Otthon a helyed, kis fiu!” (Vers.) — Diákadomák. — Irodalom. — Egyleti élet. — Hírek. — Szerk. üzenetek. Hirdetések.

.....

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés: Félévre ... 20.000 K. Egy példány 4.000 K.

XLI. évfolyam.

Október hó.

1925.

Sárospataki
Ifjúsági Közlöny

XLI. évfolyam.

Október hó.

1925.

Főszerkesztő : Újszászy Kálmán
Társzerkesztők : Barálos István, Horkay László, Harsányi István
Felelős szerkesztő : Benke Kálmán

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában! Ámen.

Emlékezések napja.

Október 6-ának legnagyobb áldása és jelentősége, hogy napot adott nekünk magyaroknak, amelyen kisírhasuk magunkat meglássuk múltunk fájdalmaiban a mi vétkeinket és megtanuljunk ezen a napon imádkozni.

Alkalmat ad nekünk ez a nap az emlékezésre.

Volt már igen sok gyásznapi a mi történelmünkben, de mindezt az október 6. tetőzte be, mert akkor ítélték halálra nemzetünket s a 13 vérével pecsételték meg ezt az ítéletet. 76 éve, hogy az első október 6 volt, 76 éve, hogy gyásznapot ül a nemzet ezen a napon.

Városokban díszruhás századok vonulnak templomba, az iskolákban hazafias ünnepet rendez az ifjúság, kis falukban főköötös anyókák mennek az istentiszteletre s mindenki érzi, hogy legalább ezen a napon a hazájáért dobban meg a szíve s azt hiszi, hogy ebben a percben ő is igazi vértanú tudna lenni, ha szükség volna rá...

Igy jött el október 6 minden évben. De egyszer csak azt vettük észre, hogy amint szaporodnak az évek, úgy szaporodik a meggyászolni való is, mert kevés lett volna a naptár minden bánatunkra külön ünneppel. S egyszer csak azt vettük észre, hogy az egész magyar múltat, minden bánatot gyászolunk és ünnepeünk ezen a napon.

S így lett ez a nap az emlékezések napja, nemzeti gyásznép, amelyen eszünkbe juthat minden fájdmunk, Turán pusztulásától, Trencsén bukásától kezdve Világos gyászáig, Trianon keservéig minden, minden, az is, ami még ezután következhetik. Oh, mert igen sok már a meggyászolni valója a magyarnak és gyász már a hétköznapi is. Nem csak tradíció, nem pusztán megszokás már nekünk október 6, mert érezzük, hogy nagyon fáj a hazánk sorsa és fáj mindenkinek, aki nem akar érzéketlenségbe és sötétbe merülni. Mindenkinek van már gyászolni valója a háza sorsában.

A templomba menő díszszázad most már nem csak az aradi 13 miatt hajtja le a fejét, hanem azért is imádkozik, amiért minden magyar férfi, hogy bocsásson meg neki a jó Isten, amiért nem bírja ökölből szétnyitni a kezét. Az iskolai ünnepélyeken nem csak a vértanúkat ünneplik, hanem gyászolják az ő diákhőseiket is és koszorúval övezik az ő neveiket is, a falusi néni pedig maga sem tudja hogyan, csak sír, sír keservesen, siratja a fiát, vagy férjét, aki nem a 13 között halt meg, nem is ezen a napon, de a hazáért esett el s most annak is ünnepe van . . .

. . . Ott túl pedig a határokon már templomba sem mehetnek, csak a szívük dobban össze a gyászoló Magyarországgal s megértik egymást.

Van nekünk napunk, amelyen mindent elsírhatunk, minden fájdmunkra rágondolhatunk, amit ez a nap mind felszakít.

Nagyon fáj mindezt egyszerre látni, hogy mindig a legjobbaknak kellett elveszni, azoknak kellett vértanúságot szenvedni és fáj különösen azért, mert ilyenkor látjuk meg, hogy mindennek az oka az volt, hogy nem voltak egy akaraton, nem voltak egészen Istenben élő, bízó emberek és azért kell nekünk is még mindig és ki tudja még meddig sírni, hogy megvigasztaltassunk, mert mi sem vagyunk még egészen Istenben bízók.

Ünnep nekünk ez a nap, amely a bűnbánatnak, megtisztulásnak a gondolatát felkelti szívünkben, amelyen megtudunk alázkodni Isten előtt, de bár ne csak egy napra éreznénk ezt.

Legyen hát ünnep nekünk most is ez a nap, amelyen vértanúságot, odaadást, kötelesség teljesítést tanulhat a kisdiákoktól kezdve a főhivatalnokig minden ember a saját elhivatottságában és odaadást tanulhat a hétköznapokra, az egy célért . . . „csak azért“.

Legyen egész múltunknak gyászünnepe, de mégis október 6, hogy eszünkbe juttassa, hogy *kik* ítélték halálra, de Ki kegyelmezett meg nekünk és tartott fenn mindedig. Legyen ünnepe az egész hazának, amit szívből is, de külsőleg is igyekszik megtartani minden magyar.

Az első október 6 után felgyulladt a szívekben, hogy „megvirrad még valaha“ és most, 1925 október 6 után még kérdezzük-e vagy még azt sem tesszük? Megjött már a virradat, a Világosság, csak meg kell találnunk.

. . . Ezért a napért, gyászáért, emlékezéseieért s mind ezért amit már tanultunk s amit tanulhatunk és haladhatunk egyedül Istené legyen a dicsőség, akié az ország, a mi országunk is.

Felelős szerkesztő.

~~~~~

Hernád partjáról.

Amikor még szomjas lelkem
A világból mit sem látott
Laktam én a Hernád partján!
Őriztem a vadvirágot.
Búcsúzó nap fénykévéje
Ha széthullt a szarkalábon . . .
Mégfürdött az aranyhabban
Tova suhant a hullámon
Tova libbent mint az álom,
Mint az álom.

Elfeledtem rég az álmot
Azt sem sejtem mi az emlék,
Mégse n tudom elfeledni
Azt a sok szép csendes estét.
Búcsúzó nap fénykévéje
Ha széthull e halmos tájra
Valami úgy sír szivemben
S lelkem mintha vissza járna . . .
Így az emlék mintha fájna
Mintha fájna.

Ujcsanáros, 1925 augusztus 15.

Császár József.

Ami az első számunkból kimaradt.

Kedves olvasók!

Dayton, O. 12 Sept. 1925.

Csodálatos végzése a Gondviselésnek, hogy ebben a számban, amelyben tulajdonképen beköszönöm kellene, bucsuzni jöttem Hozzatok. Mérheterlen távolságból küldöm e néhány sorocskát az én kedves, kis lapomnak: a Sárospataki Ifjusági Közlönynek.

Megvallom, hogy amikor megkaptam a daytoni főiskola meghívó levelét, elsőnek is a drága Közlöny jutott az eszembe s talán épen tőle volt a legnehezebb a válás. Oh mennyi tervet, eszmét, reménységet tartogattam én a Közlöny jövőjére és most vége a gyönyörű álmódnak. Minket immár világok választanak el egymástól, de a szerelmes ember hazajáró emlékei szárnyán, az alkonyati órákban százszor visszajár a lelkem a Közlöny tüzhelyéhez. Igen, mert szerelmemem volt nekem a Közlöny!

Ti, kedves olvasók, csakhamar elfeledtek engem, de ez a kis lap, látjátok, nem feled el soha! Ezért a hűségéért szeretem én olyan nagyon ifjukori emlékeim legédesebbikét, a leghűbb kedvesemet: a Sárospataki Ifjusági Közlönyt!

Válságos időkben forrtunk mi egymáshoz s úgy megszoktuk egymást! S hiszen, egyek is maradunk! Szerelmes sovárgással fogom várni mindig érkezése idejét, hiszen most már nemcsak azért lesz kedves én előtttem, mert Patak szíve lüktet-dobog benne, de ő lesz ezután az egyetlen vendég is, aki az édesen csengő hazai nyelven jó beszélgetni hozzám, idegen szobámba.

Mi most már elmegyünk, helyünkbe új erők, friss emberek lépnek, akikben hisszük, hogy a kedves Közlöny gazdagabb lesz — s legyen! — mint egykor bennünk volt!

Sok-sok üdvözlettel a messze idegenből

Szabó István

a volt felelős szerkesztő.

Október 6-án.

Irta: *Mauks László.*

Kigyúl az égen tizenhárom csillag,
Tizenhárom fény, glóriás sugár,
Szent biztatásnak csüggedők szívébe
A múlt emléke hozzánk visszajár . . .
Borúljunk arcra néma fájdalommal,
Szakadjon most a könnyek zápora,
Míg magyar szívben szent honfi tűz lángol
Nekünk feledni nem lehet soha! . . .

Emlékszünk Rátok hő; magyar márttyrok,
Ma százszor szentebb minden fájdalom . . .
Tekints Aradra megtiport nemzetem,
Minket egy ezred súlyos átka nyom.
Ma hős regéket súg az őszi szellő,
Ma a lelkekben áldott tűz lobog,
Amennyi bánat van a magyar földön
Ma szilaj daccal újra felzokog! . . .

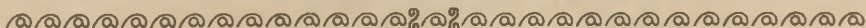
Emlékszünk Rátok . . . bukástok ősi sors,
Idegen bosszú, pártos gyűlölet
Annyiszor sujtott s mi álltuk a csapást . . .
. . . Hazát szeretni óh csak így lehet! . . .
Emlékszünk Rátok . . . zordon fenségével
Sötéten gyászlik Golgothánk Arad,
S míg magyar álmodó sír az Alföld lelke
E nap könny nélkül soha nem marad . . .

Titáni harcban, hogy most porba hulltunk
Kacag a világ: „elvégeztetett“ . . .
Viharba jajdúl égető keservünk,
Hát minket már az Isten sem szeret? . . .
Átokká válik minden imádságunk,
Caesárok voltunk s koldúsok lettünk,
Idegené lett a Tátra, Hargita
S szégyen, gyalázat károg felettünk . . .

Hadd gyúljon fel most a kárhozat tűze
S pusztúljon az ki nem hisz, nem remél,
Márttyrok voltunk egy ezredéven át
Bennünk a jövő szent csirája él! . . .
Emlékszünk Rátok, dicső tizenhárom
Halálotok a jövő záloga . . .
Amely nemzetnek ily hősei vannak
Annak csak élni, élni van joga! . . .

Tanuljatok ma emlékezve hinni
 Arad gyászából új erő fakad,
 Biztat a múltunk s még él az Igazság . . .
 Csüggedni gyáván nekünk nem szabad! . . .
 Tűzhelyek lángján szítsátok a bosszút,
 Legyen átkozott mind ki nincs velünk! . . .
 Ha majd felharsan a győzelmi ének
 Oh akkor lesz majd újra ünnepünk! . . .

S addig csak lángolj tizenhárom csillag
 Ragyogjad be a magyar éjszakát,
 Tanítsd meg árva gyalázott nemzedet
 Hogy kell szeretni ezt a szent hazát! . . .
 Rákóczi földjén hőrosok teremnek,
 S készítsenek bár újabb Golgothát . . .
 Vagy győznünk kell, vagy hősökként bukunk,
 De rab hazában élni nem tudunk! . . .

Madách, az önzetlen munka költője.

Írta: Dr. Gulyás József.

Madách és a sárospataki főiskola.

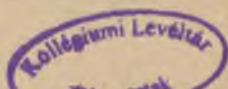
A magyar ész teremtő ereje egy századdal ezelőtt a nagy egyéniségek hosszú sorával ajándékozta meg a nemzetet; közülök kettő volt olyan, kit a külföld is melegen ünnepelt: Petőfi és Madách. Petőfit a zseni csodálata jogán, Madáchot nagy gondolataért, mert az Isten képeire teremtett ember életcéljat keresve, a legmegnyugtatóbb eredményre ő jut a világirodalom hasonló tárgyú írói között. Nekünk nemzeti büszkeségünk, hogy mi adtuk őt az emberiségnek, hacsak Sztregova révén a csehek őt is magukénak nem vindikálják. Hiszen már 1897-ben a Slovenská Pohlády c. tót ujságban azt állították róla, hogy egy tót költőnek, Dolezal Ágostnak egy 1791-ből való verses műve nélkül nem jöhetett volna létre az Ember tragédiája, a magyar irodalom eme büszkesége. Azóta talán Madáchot is szlovák íróvá tették, Szlovákország történelmi határaival együtt elvévén tőlünk őt is, mint a Pozsonyban megjelenő Honismertetés (1921), a magyar nyelvű tankönyv bizottság könyve, Kossuthot, a szlovák nemest. A sárospataki református főiskola, amelynek könyvtárában a műnek kb. 20 kiadásából az elsón kívül még 8 kiadás van meg, azért is ünnepelheti a költőt, mert két református ember volt az, aki első ízben méltányolta Madách rendkívüli tehetségét: Arany János és Szász Károly. Protestáns nyújtotta felé az elismerés első koszorúját: Greguss Ágost. Igaz, hogy első kiváló megrovója is a reformátusok sorából s épen innen a pataki iskolából került ki. Erdélyi János volt az, a pataki iskola bölcsészettanára, aki a művet, dramaturgiai kézikönyvvvel a kezében, vette bírálat alá. A költő jó viszonyban volt Erdélyivel s egyetemi évei alatt látát is kapott tőle emlékül olaszországi útjáról. Madách

helyreigazító levéllel kereste fel Erdélyit, igyekezőn előtte feltárni gondolatait. Amit Erdélyi a zseni előtt előtt való hódolásban elmulasztott, azt hamarosan helyreépítette Tarnóczi Tivadar és utána a pataki tanárok hosszú sora. Tarnóczi irodalomtörténetében (1871) méltatja jelentőségét s szemelvényül közli az Ember tragédiája XIV. színének végét s a XV. szín nagy részét. Ebben megelőzi Toldy Ferenc költészeti kézikönyvét. (1876.) Az elméleti részben a műről, mint rendkívüli, páratlan alkotásról emlékezik meg, mely nem tiszta eposz, sem nem tiszta dráma, színi előadásra szánva nem is volt.¹ Tarnóczi a művet eposzi drámának nevezi. Az 1875/6-iki iskolai évben az egyik pályamű homlokán látjuk jelígenek egy mondatát: Halk a jajnak szava . . . Ugyancsak az ezévi értesítő 48. lapján Tarnóczi e műről, mint páratlan, de saját szerű drámai termékről beszél. Az 1879/80-i értesítő a kötelező olvasmányok közt sorolja fel. És a pataki tanároknak Tarnóczit követő sora után a mai tanári kar is hódolattal hajlik meg Madách nagysága előtt s áldoz emlékének.

Megemlíthetjük, hogy összes műveinek (1880 ban) kiadója: Gyulai, református; főműve kritikai kiadásának szerkesztője, Tolnai Vilmos, evangélikus. Imre Sándor 1874-ből való rövid irodalomtörténete csak pár szóval emlékezik meg ugyan róla, de Beöthy irodalomtörténetének első kiadása (1877) már jelentőségének megfelelően méltatja. Greguss alapján foglalkozik vele Tóth Pál 1883-i irodalomtörténete. Napjainkban a katolikus egyházi fejtegetők, mint a német Overmans Jakab jezsuita, Madáchot hitetlenség vádjával illetik s a mérsékelt hevű katolikus püspök, Prohászka is azt mondja, (Kath. Sz. 1923. IV. 193.) hogy az igazán bensőséges, vallásos lélekre Madách tragédiája kínos benyomást tesz, mert istenkáromlást, cinizmust érez ki belőle. Egyik újabb kiadója, a katolikus Pintér Jenő is kedvetlenül jegyzi meg nagy irodalomtörténetében, általában szólva Madáchról, hogy „vallásos érzése itt-ott ingatag“, megoldása csak engedmény a keresztyénségnek (326.), a római jelenetről meg ezeket mondja a mű kiadásában: „A keresztyén eszme megváltó hatását kevés más költő tudta hasonló művel megérezkíteni. Annál kedvetlenítőbb Lucifer fulánkos megjegyzése a vérengző keresztről. Valahogy úgy hat ez, mintha a költő maga mondaná, keserű szemrehányás és bosszús vád gyanánt.“ A Tankréd-jelenetről Pinter felemlíti, hogy benne Madách „a középkori keresztyén világot bírálja metsző élességgel. Csatlakozik azokhoz, akik a vallási élet elfajulásáért felelőssé teszik az egyházat. Az egész szín ennek az egyházellenes irányzatossággal terhes szellemnek jegyében pereg le.“ A Kepler-színről pedig ezeket mondja Pintér: „A VIII. szín a reformáció és ellenreformáció küzdelmeinek bírálataival kezdődik. A költő a protestánsok mellett foglal állást, és sötét színezéssel árnyalja a katolikus túlbuzgalmat. Nem igazságos a költő álláspontja azért sem, mert mellőzi az ellenpárt kihágásait, pedig ezt a maga pesszimista emberszemlélete számára, szintén kiaknázhatta volna s így legalább nem vétene a történeti igazság ellen.“

¹ Tudjuk, hogy Paulay Ede mégis színre hozta 1883-ban.

Ime, katolikus írók észreveszik Madáchnak a protestantizmus felé való hajlását. Felfogásáról még jobban tájékoztat bennünket a költőnek Szász Károlyhoz írott levele, melyet a 8 órai ujságban (1924. III. 10. vasárnap) Szász Károly közölt. Id. Szász Károly ugyanis bele kívánta volna vétetni a műbe a reformációt is. A költő erre így felelt: „A tulajdonképeni reformációt, mint győzelmet, nem véltem használhatni a tragédiában, mert ha használom, azt is kénytelen vagyok valami olyas kiábrándulással végezni, mint a többi jeleneteket, hogy t. i. ez sem vezetett célra. Igyekeztem tehát a reformáció nehéz kezdeteiből a munkálkodó emberi szellem küzdelmeinek első csiréit felhasználni s ezt a Taukréd és a Kepler jelenetben véltem utól érni. Lehet, hogy nem kellően tettem (legalább nem sikerrel), hanem a szándék és a gondolat megvolt.“ Bizony, a költő a „lutherani comburantur“ országában is helyesen utal a protestánsok szenvedéseire. Hiába mondja Pintér kiadásának 152. lapján, hogy a máglyák emlegetése Rudolf idejében már tulzás. Mert nem az! Száki János ekeli ref. lelkész pld. 1677-ben 2 társával együtt máglyán égették el a jezsuiták. (A kép látható Prot. Szemle 1903. 451. l.) Ausztriában pedig Ferdinánd főherceg alatt testi és halálbüntetés terhe alatt tilos volt a protestánsok számára a szabad vallásgyakorlat. még inkább Rudolf alatt. Pintér kifogásolja azt is, hogy a költő Keplert protestáns helyett katolikusnak mondja, családi életét pedig boldogtalannak rajzolja. Azt hiszem, ezt azért kifogásolja, mert a házasság felbonthatatlanságáról esik néhány fájó szó Kepler beszédeben. Mert a történeti hűség elhagyása nem fáj annyira, hiszen Nápolyi Endréről írván, azt mondja, hogy Madách a történeti eseményeket szinte túlzott történeti hűséggel szedi párbeszédbe. (Nagy irodalomtörténte 920.) Elismerésre méltó, hogy a reformációt Madách nem akarta bukónak vagy olyan eszmének feltüntetni, melyet követői, az emberek, sárbatipornak. Eggyel több ok, hogy a protestánsok ünnepeljék Madáchot!

(Folyt. köv.)

~~~~~

Virrasztunk . . .

— Irta és az elesett diákhősök emléktáblájának a megkoszorúzásakor, okt. 6-án elmondta: *Békly Zoltán.* —

Mélyen tisztelt közönség!

Kedves Barátaim!

Mélységes fájdalommal, gyászban égő szívvel állunk meg egy percre — a magyar martiromság Nagypéntekén — a mi nagy halottaink előtt.

Nem kutatjuk, hogy miért *ma* jöttünk ide. Nem keressük az analógiát sem az aradi tizenhárom martirhalála és a mi diák hőseink hatalmas, véres bizonyágtevése közt, elég nekünk annak az érzése, hogy ha naponként elsietünk

ez előtt a rettenetes „tetemrehívás“ előtt, — amelybe annyi vér, annyi könny, jaj, fájdalom, imádság és átok van beleépítve — úgy elsápad az arcunk, úgy kinez az önvád és úgy ránk szakad a fájás, hogy majdnem megreped belé a szívünk. Ilyenkor föl-föl jajgat bennünk valami kimondhatatlan érzés, mintha az *elmúlt* századok vére a mi szívünkre csurogna égető vádként. Mintha ez a kétségbejítő *jelen* önnön csonkaságunk lenne. És mégis ezen a szörnyű fájáson át olyan jól esik hinni, hogy már amottan ködlenek a szebb *jövő* partjai. Ilyenkor kínosabbnálkínosabb *kérdések* tépnek — és csak amikor erre a hideg márványlapra emeljük tekintetünket, — ahol azok az aranyos betűk a tragédiák és halálküzdelmek véres valóságán át tettek, példák, dicsőülnek és száz, meg száz megüvegesedett szemnek, szétszórt csontoknak, megdermedt sziveknek néma biztatását kiáltják felénk, — akkor oldódnak meg a problémák.

Akkor nem kérdezzük, hogy miért haltak meg ők ott valahol a Doberdon, vagy ki tudja, hogy hol, ki tudja, hogy merre?

Akkor nem kérdezzük, hogy miért dobták oda fiatal életüket áldozatul a világ legvéresebb csatájának, mert akkor látni fogjuk, hogy az az ezer esztendő történelem, amelynek minden betűje a magyar szívek vérével íródott, amelynek hatalmas fejezeteiből a magyar titánok hősiessége, bátorsága, hitvallása, honszerelme, önfeláldozása ragyog elő, — látni fogjuk, hogy ez adta kezükbe a kardot. Ez a honszerelme vezette őket abban az irtózatossá váló vérzivatarban. Ennek a sugarai ragyogták be fegyvereiket. Ezért tudtak ők diadalról-diadalra szállani. Ezért tudtak ők oly hőiesen harcolni és ezért tudtak ők oly dicsően meghalni, *azért, hogy ez a föld magyar legyen, azért, hogy ti, hogy mi magyarok maradhassunk.*

És milyen borzasztó látni ma azt, hogy mégis szét-tépettünk . . .

Ma már tudjuk, hogy nem az ő hősiességükön mulott ez. Nem az ő hősiességükön, hiszen ők legdrágább kincsüket, fiatal életüket adták oda a honért.

— És ezzel a magasztos, ezzel a dicső bizonyossággal

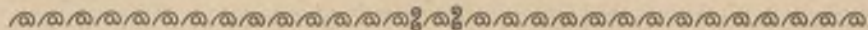
szemben, milyen kétségbeejtően szomorú, annak a tapasztalása, hogy itt, ebben a megcsonkított magyar hazában pártoskodás, torzsalkodás van. „Nem elég nekünk, — hogy — mint fa kivágatánk, a kidölt fában őrlő szú lakik.“ Nem elég nekünk, — hogy ezeknek a halott hősöknek a vére Nagymagyarország eltékozlásáért vádként a mai nemzedékre hull: a dicsszomjazók, a torzsalkodók, a gyávák, a tétlenek a lusták fejére. „Oh milyen borzasztó lenne, hogyha ezek a halott pataki diákok tényleg tetemre hívnának bennünket Magyarország sötét ravatala felett. Oh én nem tudom, de úgy érzem, hogy sokunk láttára vérbe borulna a seb.“

De szálljunk tovább a multnak és a jelennek ebből a mélységes szomorúságából és tágra nyílt szemekkel nézzünk a jövő felé. Afelé a jövő felé, amelynek megteremtése reánk vár és amelynek megépítéséhez nagy hit, nagy lélek és nagy akarások kellene. — Innen vegyünk erőt, biztatást, lelkesedést, hitet és életakarást a mi nagy hőseinknek a példájából. Vegyünk erőt, hogy öhozzájuk méltóan tölthessük be hivatásunkat. Vegyünk hitet, rendíthetlen hitet arra, amit ők örökké hirdetnek, hogy „az igazságot nem ölhetik meg, hogy kigyul még egyszer a magyar hajnal s tőle az ég s a föld megremeg.“ Vegyünk hitet, hatalmas, szent meggyőződést arra, hogy az a nemzet, amelynek ilyen dicső hősei voltak, nem veszhet el. Hogy annak a nemzetnek, — amelynek történelmét hősei ilyen szentté avatták életükkel — lesz feltámadása.

— És én hiszem, rendíthetetlen hittel hiszem, hogy valamint az elmúlt századok vészes harcaiban a sárospataki főiskola diáksága mindig kivette a maga véres részét, úgy ez a mai ifjuság sem lesz méltatlan a nagy hőökhöz. Én hiszem, hogy ez a mai ifjuság is, ha kell, képes lesz vérével is megpecsételni a magyar feltámadást. Hiszem, mert tudom, hogy a mai ifjuság él, küzd, dolgozik. Tudatában van hivatásának s afelé célegyenest törekszik. Van hite, meggyőződése, crédója, tizparancsolata.“ Tudja, hogy miért él, hogy *megváltsa ezt a nemzetet*, amelyért ezeknek a néma halottaknak fiatal élete megszakadt. Tudja, hogy miért fog meghalni: *az integer Magyarorszáért!*

— Épen ezért jöttünk ide, hogy szent esküvést tegyünk a mi lelkeinkben a ti színetek előtt és hogy megkoszorzuk a Ti véres homlokotokat.

— Örökkévaló Isten! Nyugtasd meg a mi drága halottainkat s mond meg nekik, hogy *vigyázunk, virrasztunk, ébren vagyunk!!*

Munkács, Kassa, Késmárk.

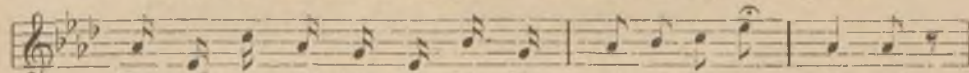
Bizakodva.

Dr. Gulyás József.

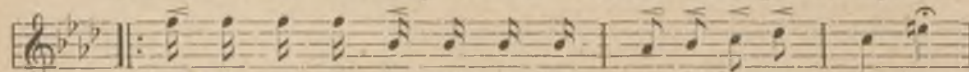
Bathó János.

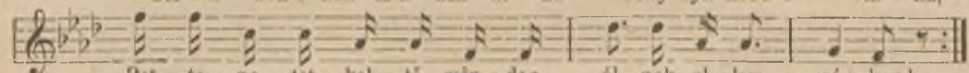
1. Fel száll még a tu - rul ma - dár a mun - ká - esi sánc - ra!
 2. Visz-sza nd - ja még esch Prá-ga nagy Rá - kó - cink sfr - ját!
 3. Bár jó - ne már méltó - ság - gal a bo - ron - gós ég - re!

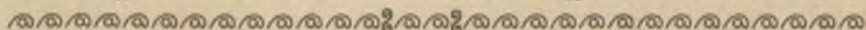
Nem eső - rög majd bőr - tö - né - ben rab ma - gya - rok lán - ca!
 Hogy ha egy szer Kas - sa fa - lát ma - gyar fi - uk viv - ják!
 Sok száz - e - zer szu - rony é - len csil - lan - na meg fé - nyel

Lesz még egy - szer ma - gyar is - ten a vil - lá - mos ég - ben,
 Kés - márk fe - lett sem lesz min - dig bá - na - tos a szel - lő,
 Tri - a - non - nak min - den át - ka köny - nyű ködd - é vál - na,

Ret - te - ne - tet kel - tő min - den ál - nok el - len - ség - ben!
 Vé - ge lesz a ső - tét él - nek, a ma - gyar nap fel - jő!
 Ma - gyar Tát - ra rá - ta - lál - na ma - gyar Ad - ri - á - rn!

Kertész István.

Mindenki síratja, — még aki nem édes anyja, nem testvére, nem rokona volt is, — ezt a szomorú halott diákot.

Mindenkinek fáj, az ő fiatal életének tragikus össze-roppanása. Hogyne síratnók hát mi, hogyne fájna hát nekünk, az ő összeomlása, akik barátai voltunk, akik egyek voltunk vele érzésben és gondolkozásban, akik osztályosai voltunk, egy örömmel és szenvedésekkel oly változatos diáksorsban. Szívünkhöz nőt Ő, szívünkről szakadt le Ő.

Hófehér ravatalánál könnyes, zokogó áhítattal állottunk meg.

Halottra révedt szemeiben ijedten döbrentünk önmagunkra. — Tegnap még köztünk volt. Örökké vídám lelkeivel át át ölelgetett. Mély szemeiből reánk ragyogtatta végtelen szeretetét... És úgy örült... .. Akkor talán még nem tudta, hogy *ez már meg volt írva*. Csak amikor a szenvedések zuhataga rászakadt — és oda kínozta egész a koporsó szélére, akkor érezte meg. De megérezte és azért tudta hittel viselni azokat a hatalmas csapásokat, — amelyeket a halál reá mért, — egész a végső összeroskadásig.

Megható volt látni, amikor az életért rajongó ifjúból, — aki beléfáradt már fiatal életének a visszarimánkodásába, — lázas önkívületben ilyen szavak szakadoztak ki: „Édes apám!... menjen el a jó Istenhez... és... mondja meg neki... különben... imádkozzon értem...” És össze fogatta dermedő kezét. Szeméből kilobbantak a lángok. Ajakán kimondhatatlan fájdalomak nyögtek fel. — És az a szenvedő öreg ember egy kétségbeejtő, egy zokogó imádságba fűlladt el.

— Úgy szeretnénk vigasztalni a gyászbaborúltakat, a majdnem megrepedő szíveket — s fáj, hogy nem vagyunk képesek, mert a mi szívünknek is fölriadt jajjgatása túlkiáltja a vigasztalás szavát. De mi hisszük, hogy helyettünk a Mindenható Atya, aki megvérezte a szíveket, megfogja mutatni az ő vigasztalásának csodálatos erejét, s kiapadhatatlan szeretetének fenséges csodáit.

— Mi meggyászolunk, megsíratunk drága barátunk! Megsíratjuk benned azt, — ami mindennek az elvesztét jelenti számunkra: *a barátot, a testvért*. Megszakadtak a kötelékek s kétségbe ejt annak az érzése, hogy nem vagy már mellettünk.

... Pedig Te tán boldogabb vagy, mint mi. Ott állsz a színről-színre látás mennyei sugárözönébe az Irgalmas Bíró a legjobb Atya előtt.

Nála dicsőség lenni. Hozzá öröm megérkezni...

Legyen ott a Te örök életed áldott!!

— Mi vérző szívünkben édes emléked örökké örizzük!!

Béky Z.

Ne hidd, hogy érted . . .

Ne hidd, hogy érted zokog dalt a lelkem,
 Ne hidd, hogy érted tán könnyes is szemem,
 Ne hidd, hogy érted vad remete lettem,
 Ne hidd, hogy érted bánat jár velem.
 Ne hidd, hogy érted meddő lett az ajkam
 S csóktalan vágyak rabja lettem én,
 Ne hidd, hogy érted alva járok nappal
 S ébren alszom az álmok éjjelén.

Hidd el, hogy érted egy sóhajt se ejtek,
 Hidd el, hogy érted nem vádol a lélek,
 Hidd el, hogy nem is szerettelek Téged,
 Hidd el, hogy érted nem . . . nem kísértének
 Hazajáró, fájó, régi, szép emlékek . . .
 Hogy eskü, ölelés, csók, fogadás . . . minden .-. .
 Hazug, balga, csúf, vak álmom volt — hidd el!
 . . . Hidd el! . . . Hátha akkor tán én is elhiszem!

Szabó István.

Piros tintával . . .

Senex

„Társaság“-ban.

Folyik a kurizálás vize — beissza lány „lelkek“ sívó homokja, egy őszintébb érzés, mélyebb fogalom aranyhala vergődik még rajta — de nincs levegője. Utálatos hüllők meredeznek ki: sikamlós, nyálkás kétértelműségek, üres pletykák, zörgő frázisok öröl az unalommalom, lengenek az unalomlegezők.

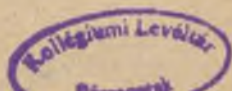
Embereket nézek.

Egyiket-másikat a társadalmi konvenciók, lekötöttségek, szokás, egyoldalúság úgy lefaragták, úgy befászlították, hogy valóban *csak* annyi, amennyit belőle látni lehet. „Nagysága“ 176 cm., „súlya“ 80 kg., köbtartalma egy 176 cm. magas, 80 kg. súlyú testnek megfelelő köbtartalom.

Idegen nyelv tanulásakor.

Hogyan keletkezhetett az emberi beszéd, a szó-fogalom?

Valamikor minden képzet csupa vastag anyagi, materiális ráérzés lehetett, tapintás, látás, hallás ízlés, szaglás. amelyek az embert annyira eltöltötték, hogy hangfoszlányokat tapaszthatott hozzájuk, nem mint „hangot“ hanem mint pl tele gyomra bőfögését, fáradt tüdeje zihálását hangadó képessége öntudatlan reflexeinek darabjait. Az első igazi szó már az első frázis volt, mert akkor már elpárolgott belőle

az a csaknem materiális érzet és érzéstartalom, ami ma — a szólamok korában már csak primitív indulatszókban, mély imádságban, nagy tömegindulatoknál, féktelen örömben, fájdalomban, szerelemben tér vissza néha homályosan.

Kötődés a bélyeggyűjtőkkel:

A leggyakoribb bélyeg hiányzik minden gyűjteményetekből: a Kainé.

Mit mondott egy botrány?

A közéletben talán nagyértékű számmal jegyzet tényezőnek van egy hányadosa, vagy nevezője, amit eddig nem ismertek s ami most egyszerre nyilvánvaló lett

S vajjon mindenki egész szám-e, aki annak látszik?

Divathős.

Ránézve nincsen semmi baja, egészséges, sőt szép, a nők talán rajonganak érte, pedig — az ízlése ki van ficamodva s a feje nem szokott a helyén lenni.

Egy kis allegória.

A tulságos sok illuzióból kötött-szövött élet olyan mint egy szép, horgolt csipke. Csak egyetlen kintmaradt szálát fogja meg az Élet a maga karmaival, ezen az egy szálon kihúzódik, szertebomlik az egész.

Igy évődöm magammal:

Ahol gyakran csörög az ötletek aprópénze, valószínű, hogy ott a tehetség nagy bankója is könnyebben megakad.

~~~~~

„Otthon a helyed, kis fiu!“ . . .*

— És mentem, mélán, csendben, elhagyottan

S utam elvitt egy vendéglő előtt

És láttam ki- és besietni ottan

Vendégeket, sok szép előkelőt.

S mintha a zene elhaló ütemje,

— Amit a szellő még előmbe fú —

Ezt sottogná kicsinylőn fülemben:

„Otthon a helyed, kisfiu!“ . . .

* Az iskola legifjabb nótafájának fakadó rügye. Tiszta és eredeti gondolata negérdemli figyelmünket. Szerk.

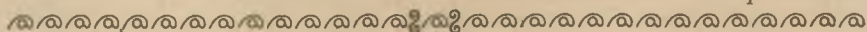

Innen a sétaterre vont a vágyam,
 Hol láttam vidám, boldog párokat
 S közöttük én — ah, oly félenken jártam
 S úgy irigyeltem — boldogságukat! . . .
 És amint jártam közöttük elhagyottan
 S az arcomon setéten ült a bű,
 Boldog beszédükből ennyit halottam:
 „Otthon a helyed, kisfiu!” . . .

És ekkor búsan egy fánál megálltam,
 Megrezdült egy könny szempilláimon;
 Körülem minden mosolygott vidáman,
 Csak az én szívem fájt nagyon, nagyon.
 „Mire vársz hát még? -- szóltam önmagamhoz —
 Hisz' itten minden oly szép, oly hiú
 S mi boldogít mást, neked bánatot hoz,
 „Menj hát haza, menj, kisfiu!” . . .

De mi ez? . . . Mi cseng most fülembé sugva
 Lágyan, mint hogyha lantnak húrja szólna,
 Vagy szerelmes galambpár hangja búgna? . . .
 Félenk szívvel figyeltem én a szóra:
 „A lelketed mért tépi úgy a bű?
 Addig vagy boldog, míg minden. mindenki
 Füledbe folyton, egyre csak ezt zengi:
 „Otthon a helyed, kisfiu!” . . .

Képes Géza.

Diákadomák.

Kövy professzor nem szerette, ha hallgatói feltűnően öltözködtek. Egy alkalommal látja, hogy egyik studensének nyakában szintén az akkor divatba jövő meredt szárnyú gallér éktelenekedik. Indignálódva szól rá:

— Domine Madzag, ki van a — gallérja.

*

A kollégium kistornyában elcsengették már az utolsó órát, de a tudós Kövy belemelegedvén témájába, nem vett tudomást az immár percek óta bekövetkezett szüreti vakációról, hanem fáradszónalul preorált. A jogászfjúság először köhécseléssel, fészengéssel, majd lábcuszkolással és könyvcsapkodással igyekezett a professzort saját jogaira figyelmeztetni, mire Kövy egyszerre közepén szakítva a megkezdett mondatot, fogta jegyzeteit s bosszúsán otthagya a türelmetlen műzsafiakat. A vakáció utáni első előadáson azonban újra felvette az elejtett fonalat, kezdvén a prelekiót eképen:

— Pedig a Fekete familia igen előkelő és gazdag familia volt.

*

Szigorú tekintetű új magyar tanár jött az intézetbe.

— Ki az a Berzsényi Dániel? — mordul rá a padban lapuló nebulókra a II. osztályban.

„Áll néma csend.”

— Hát senki se ismeri itt Berzsényit?!

Bátortalan hang az első padból:

— Tanár úr kérem, nem másodikos az a Berzsényi, biztosan más osztályba jár.

*

A német tanár órákon magyar mondatokat is fordított németre, hogy könnyebben rájárjanak a szittyanyelvek a germán idiómára. Im Pucák is alighogy kiköt a Goethe életrajzban a „mehr Licht“-nél, már szárnyal felé az első kérdés:

— Te hol lakol?

Pucák meglepett csodálkozással siet a választ megadni:

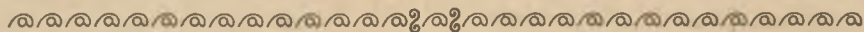
— Hiszen tanár úrék mellett lakom Csuprákéknál!

~~~~~

Irodalom.

Pascal: Vidéki levelek. A kiváló jansenista férfiunak, Pascal Balázsnak örök fényű és örök ragyogású, nagy értéküket soha el nem veszítő polemizáló iratait: a Vidéki Leveleket adta át a magyar olvasó közönségnek a közelmúltban, kiűnő fordításban Dr. Ráczy Lajos akad. tanár. A terjedelmes mű, mely méltó emléktábla a magyarság részéről a hatalmas gondolkodó, a keresztyénség ügyét elfogulatlanul szívében viselő hívő születésének háromszázados évfordulójára, magában foglalja az összes Vidéki Leveleket, számszerint 18-at. A levelek a jezsuiták több rendbeli vissza éléseit, laza erkölcsi felfogását és önhatalmi, kényök-kedvök szerint való garázdálkodását támadják. A támadás erős, maró gunnyal van tele. Az összes leveleken meglátszik, hogy írójuk nem elfogult ellenség, hanem egyházát s főképen Istenét és a tiszta erkölcsöt szerető férfi. Első három levelében a jezsuiták intrikájával kapcsolatos Arnauld ügyet tárgyalja. Már negyedik levelében a jezsuita erkölcstant és a jezsuiták bűnről való felfogását támadja. Ennek az erkölcstannak az ismertetése az ötödik levéllel kezdődik. Ez az ismertetés a lehető legpontosabban van elkészítve. Ott állnak előttünk sorban, mint égető Kain bélyegeg a probabilizmus, az evangyeliomok háttérbe szorítása, a simonia és a különböző bűnök meg könnyítése, a megtorlás törvényének új életbe léptetése, az eltulajdonítás vétkének büntetlenül hagyása, a reservatio mentalis tana és Istennek, a szerető, gondviselő atyának elhagyására való késztetés. Pascal 10 ik levelével véget is akart vetni az ostorozásnak, de a jezsuiták válasza új levelek megírására kényszerítették.

Igy látott napvilágot az utolsó 8 levél, melyek szintén remek művek, kivált az Annat atyához intézett 2 levél. A levelek magyar fordítása bő magyarázatokkal és megkapó szinekkel jellemző életrajzzal van ellátva. A könyv a Sylvester nyomda kiadásában jelent meg és kapható a fordítónál.

Egyleti élet.

A Főiskolai Ifjúsági Egylet, mely a theológia és a gimn. VII., VIII. osztályának növendékeit foglalja magában s a Közlöny hivatalos fentartó testülete, okt. 10-én tartotta alakuló közgyűlését, Ujszászy Kálmán főlsk. szénior vezetése alatt. Tisztikarát az Egylet a következőképen alakította meg. Elnök hivatalból Ujszászy Kálmán főlsk. szénior és alkönyvtárnok, alelnöke hivatalból Benke Kálmán IV. é. hh., mint a theol. egylet elnöke. Jegyző: Erdélyi Zoltán IV. é. hh. Pénztárnok: Király Zoltán III. é. hh. Bizottsági tagok lettek: Janka Géza IV. é., Hörcsik Lajos III. é., S. Nagy Lajos II. é., Tóth József I. é. hittanhallgatók, továbbá Erdélyi Mihály VIII. és Horkai Barna VII. o. tanulók. Ugyanezen a gyűlésen töltötte be az Egylet a Szabó István eltávozásával megüresedett felelős-szerkesztői és segédszerkesztői állásokat. A Közlöny ez évi fel-

ügyeletét és vezetését az állandó szerkesztő bizottságra bízta.

Kálvin János Egylet a hittanhallgatók és ref. vallású tanítóképezdészek immár 5 éves közös egyesülete okt. 14-én tartotta alakuló közgyűlését a tanítóképző-intézet dísztermében. Marton János theol. dékán az Egylet feladatát és fontosságát hangsúlyozta, rámutatva arra a nagy szükségre, hogy a jövő lelkésze és tanítója együtt munkálkodjék. Egy ref. főiskola ifjúsága egyesületbe lép egy állami intézet növendékeivel, két különféle pályára készülő ifjúság egyesül azért, hogy hasznára legyen nemzetének és egyházának. Tisztikarát az Egylet következőképen alakította meg: Elnök theol. részről Benke Kálmán IV. é. hh., képezdész részről Zarándy Bertalan V. é. tj. Jegyző Darányi Lajos. Titkár theol. részről Nagy József, képezdész részről Fehér István V. é. tj.

Hirek.

Halálozások. *Megyercsy* Béla ref. lelkész, a ker. Ifj. Egyesületek magyarországi vezetője szept. 2-án Zürichben meghalt. Különösebb szál nem fűzte Patakhoz, de a magyar ifjúságért és cserkészéletért élt s ezért fáj nekünk is az ő elveszte. Kevesebb lett azok száma, akik életük céljául a jövő nemzedék építését tartották és ezért a célért oda tudták adni életüket. *Győr* Imre taktaharkányi lelkész, lapunk volt szerkesztője, október 6-án meghalt. Fiatalon, 35 éves korában kellett visszaadni lelkét Annak, akitől kapta s itthagyni övéit és gyülekezetét, amelyet csak 2 éve vett át. Temetése 9-én volt nagy részét mellett Taktaharkányban. Elment tisztességet tenni a Kórus is, amelynek főprecentora volt. *Kertész* István III. éves orvostanhallgató, főiskolánk volt növendéke is korán elköltözött a jobb hazába. Nemrégén még itt volt közöttünk, mint jóbarát. osztálytárs, aki előtte áll az életnek. Nagyon fiatalon kellett kivenni részét a szenvedésekből, úgy, hogy a halál valósággal hazamenetel volt neki. A szenvedések közül hazament az atyai örök hajlékba. Ott álltunk sirja mellett mindnyájan, akik ismertük s akik szerettük. Temetése e hó 16-án volt Cigándon, a Kórus részvételével. Vigasztalja meg az Úr hozzátartozókat s nekik pedig adjon boldog pihenést.

Október hatodikának ünneplése.

Lélekemelő ünnepek között áldozott a főiskola és a város közönsége október 6-án az aradi vértanúk emlékének és velők

együtt a magyarság minden hőseinek, akik jobban szerették hazájukat, mint életüket. Délelőtt a városi templomban tartott istentiszteleten Újszászy Kálmán szénior imádkozott. Még a délelőtt folyamán tartotta emlékünnepejét a tanítóképző intézet, az ipartestület s ugyancsak ekkor tettek fogadalmat a Hegyaljai Erő és Rákóczi Ferenc cserkészcsapatok újonctagjai. A fogadalmat a tan. képző udvarán Blénessy János cserkésztsiszt vette fel. Délután a főiskola imatermében tartott ünnepejt a magyar Hiszekegy vezette be, amely után Újszászy Kálmán főiskolai szénior mondott gondolatokban gazdag és megindító ünnepi beszédet, feltárva azt a magyar sorsot, amiért gyásznappal október 6-án és amiért siratjuk minden nemzeti fájdalomunkat ezen a napon. A főiskolai kórus a „Nem nem soha” című darabot adta elő, majd Nemcsik Endre szavalta Ábrányi Emil Október 6. c. költeményét. Császár József h. h. hegedűszólója következett, majd Mauks L. Október 6-iki alkalmi ódáját szavalta el s a Hymnus elénekzése után a közönség a Kollégium előcsarnokában elhelyezett emléktábla elé vonult, hogy lerőjja háláját az Alma Mater vértanú, az elesett pataki diákok előtt. A kórus „Nyugosznak ők a hős fiúk” kezdetű darabot adta elő, mely után Béky Zoltán h. h. alkalmi beszédet mondott. A pataki diákok elesett hőseikben látják a hazaszeretet eszményképét s valahányszor hőseiknek hódolnak, nekik tesznek ígéretet, hogy az ő példájok szerint fognak élni.

Ezt az ígérést újítják meg most is. Beszédje végén megkoszorúzza az emléktáblát az ifjúság koszorújával. A Szózat eléneklése fejezte be az ünnepelet.

Dr. Mátyás Ernő theol. tanár állásának liquidálása végett Erdélyben tartózkodik s onnan csak e hó végén jön vissza családjával, hogy előadásait tovább folytassa.

Lelekészválasztás. Hegyaljai Kis Géza dr. monoki lelkészt, aki lapunknak is több éven át volt szerkesztője a belsőbücsi gyülekezetet választotta meg lelkészének. Gratulálunk s kívánunk neki új helyén sok kitartást és áldást munkájára.

Szerkesztőségünkől. Szept.-i számunkat még a múlt évben megválasztott szerkesztőség neve alatt adtuk ki. Azóta okt. 10-én, az Ifjúsági Egylet megalakulásakor az évi szerkesztőséget is megválasztotta. Felelősszerkesztővé Benke Kálmán IV. é. theolt, helyette társszerkesztővé pedig Bartalos István III. é. theolt választotta meg az Egylet az 1925—26. évre.

Írók és művészek Patakon. E hó 4-én a Magyarság írói Milotay István, Komáromi János, Pető Sándor és több más író, valamint Molnár Imre és felesége meglátogatták Sárospatakot. Megtekintették a főiskolát, a várat, Patak múltjának hírességeit és emlékeit. De meglátták-e bennök a jövő ígéréseit és feladatait? Mert Pataknak most is nem kisebb feladata van, mint volt a régi időben.

Lelekészképesítő vizsgát tett theológiánkon f. hó 16-án Bukó Lajos végzett theológus, aki a szeptemberi vizsgáról betegsége

miatt maradt el. Gratulálunk! Segédlelkésként az elszakított részen levő Magyarságon helyezkedett el.

Külföldi tanulmányútra mennek Balázs János sárosmezői és Zsurky József beregszászi s. lelkészek, mindkettő vén diákunk és lapunk volt szerkesztője. A szlovenszkoói ref. egyház stipendiumán fogják tanulmányaikat Zürichben folytatni.

Testnevelési tanfolyam van Patakon, most már harmadszor. Előadásait most is a főiskola termeiben tartják. A tanfolyam résztvevői csaknem testületileg törzstisztek, kiknek vezetője ez ízben is Berthy László czedes, az ismert nevű vívóbajnok.

„Közlöny“ a magyar ref. theol. ifjúság hivatalos lapja 56. évfolyama jelenik meg ezen az éven. A ref. theologusok, s. lelkészek és tanítóképezdészek hivatalos ügyeinek szövívője e lap, amely azonban szépirodalmi és kritikai rovattal is rendelkezik. Szerkesztősége és kiadóhivatala a debreceni kollégium, de minden theológián van helyi szerkesztője. Előfizetése, mint lapunké 40000 K. Ajánljuk olvasóink figyelmébe.

Helyreigazítás. Szeptemberi számunkba sajnálatos tévedés folytán két hiba csúszott be, melyeket itt helyesbítünk. 1. Kovács Béla ének- és zenetanár a Magyar Dalosszövetségnek nem országos, hanem kerületi karnagya. — 2. kiadóhivatali főnök nem Horvay László, hanem Oláh István IV. é. hittanhallgató.

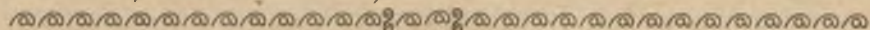
Megjelent dr. Hegyaljai Kis Gézának az ismert nevű lelkész és írónak legújabb könyve: „Nagyasszonyok a magyar reformáció szolgálatában“ című mű-

vének II. kötete, a Bethlen könyvtár kiadásában. Lapzártakor kaptuk, részletes ismertetését jövő számunkban hozzuk.

Újból megindult „Adalékok Zemplénnvármegye történetéhez“ című évnegyedes folyóirat. 1917-ben szünt meg s most folytatja ott, ahol elhagyta XXIII. évf. 2. számmal. Bernáth Aladár, Dongó Gy. Géza, H. Kiss Géza, Kont-raszi Dezső, Turánszky László írták mostani közleményeit, melyek közt a Kórus Petőfi kürtjének ismertetését is ott látjuk H. Kiss Géza tollából.

Előfizetéseiket beküldték. Giró István 80.000, dr. Rác Lajos 60.000, K. Péczely Irén, Magyar Lajos, Szollás Ella, Szűts Ernő, Kiss Pál József. br. Orbán Hedvig 50.000, dr. G. Nagy László, dr. Nagy Péter, dr. Révész Kálmán. Schuszter Márton, Okrucky T., Traub Aranka, Bodolay István, Szentimrey Gyula, dr. Révész Imre, Zombory László, dr.

Nyomárkay K., László Kálmán, dr. Szarka Gyula, dr. Philipp Ernő, Dobozy István 40.000, Tomory Dezső, Jámbor Anna, dr. Szabó Imre, Nagy Jolán, Derencsényi I. 30 000, Zombory Manyi, dr. Szabó Sándor, dr. Panka Károly, Polgári Kaszinó, Blénessy János, Okos Gyula, Szilágyi Ida, Kiss Lajos, Perpéth Ferenc, Farkas Pál, Idrányi Ferenc, dr. Kiss László, Lesznyszky Sz., Medgyasszay András, Persenszky L., Kocsiss Endre, dr. Hajdú György, Szádvary József, Kúthy Endre, Újszászy László, Katona Endre, Almássy Bözsike, Kádár József, dr. Terhes T., Tóth József, Sipos József, Tóbiás József, ifj. Béky Sándor, Kurucz Lajos, Brozorád R., Kun Dániel, Orosz László, Veress Gyula 20.000 dr. Kiss Sándor, Orosz Ilona, Göbz Böske, Lükő Marcsuka és Sárika 25.000 koronát. Köszönettel nyugtazza a kiadóhivatal.

Szerkesztői üzenetek.

H. K. G. Monok. Nagyon köszönjük a könyvet. Jövőszámunkban ismertetjük. A kért lap megvan, kiadóhivatalunk küldi.

E Gy Budapest. Lapzártá után kaptuk. Köszönjük, jövő számunkra eltettük. Sz. I. Dayton. Köszönjük a küldeményeket. A novellát már csak jövő számunkban kezdjük. Isten veled!

K. Szeged. De igen. Tompa 3 évig volt a kórus tagja 1839—42-ig. Aláírását mind a 3 évben a basszisták között találjuk. Pataki diáksága különben irodalmilag is fel van dolgozva.

Nem közölhetők: „Remény“, „Egy modern ifjú története“. Napló:örédék'. Többire lehet, hogy még sor kerül.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Oláh István IV. é. hh.

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.

Fodrász-

és borbélymunkák

legpontosabban eszközöltetnek

Sárospatak,
a Patikaközzel szemben.

Dobozy István

a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.

Czeisler Izidor divatárúháza **Sárospatak**

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-
harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők,
katonai cikkek, csipkék, rövid-, rőfös-
és kötöttárúk, férfi- és női fehérneműk.

Neumann Mór

Ajánlja dúsan felszerelt
illatszer-,
pipere-,
úri divat- és
szövött-árúit!

Kedvező fizetési feltételek!

Szántó Mór és Társa Utóda

Fióközlete:

Sárospatak

Főüzlete:

Sátoraljaiújhely

Felsőmagyarország legnagyobb ruhaárúháza és divattermei.

Óriási választék: férfi-, fiú-, gyermekruhákban és át-
meneti kabátokban. — Téli bundák, városi bundák,
angol bundák, bőrkabátok, szőrmés bekecsek, hosszú
és fregoli bőrkabátok, bőrbekecsek, angol raglánok
stb. békebeli minőségben és legolcsóbb árakban.
Szőrmeárúk nagy választékban. Angol szövetek rak-
tára. Uri divatújdonságok: selyem nyakkendők, sveizi
ingek, gallérok, harisnyák stb. legjobb minőségben.

Óriási sapka- és kalapraktár.

Választékunk a legnagyobb!

Olcsó szabott árak!

Áraink legolcsóbbak!

40 év óta áll fenn
id. Szepessy István
sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss
péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Stendig S.

órák és ékszerész sárospataki üzlete,
a legmegbízhatóbb bevásárlási forrás.
— Zseb és ébresztő órák, arany,
ezüst és mindennemű ékszerek a leg-
nagyobb választékban kaphatók. Villany-
izzólámpa minden számban Tungsram
gyártmány, 16.000 K darabja. Poschal
körte kapható. Kerékpár és kerékpár al-
katrészek. Zseblámpák és friss elemek.

Mielőtt férfi, fiu- és gyermekruha
szükségletét beszerezni óhajtaná,
saját érdekében, keresse fel a
Városház alatt lévő 28 éve fennálló

üzletemet

ahol szép és dus választékban jó
minőségű és izléses szabású ru-
hákat, legszolidabb árban szerez-
heti be. Tisztelettel:

Weinberger Sámuel.

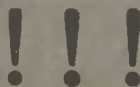
Kitüntetve Budapesten 1920-ban.

Koncz Ferenc

angol és francia cipész

Sárospatak,

Kossuth Lajos-uca 29-ik szám.
(Ref. templomközzel szemben.)

Megrendelésre készít elsőrendű
férfi és női cipőket, csizmákat,
varrott és szegezett talppal a leg-
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-
vitelig, melyekből állandó raktára
is van, csakis elsőrendű anyagból,
szolid árak mellett. Javítások gyor-
san és gondosan eszközöltetnek.

Ifj. Szepessy István

CUKRÁSZDÁJA
SÁROSPATAK,
(a ref. főiskola mellett).

Vállal: lakodalmi-, alkalmi
torta és egyéb cukrász-
süteményeket.

Vidéki rendelések posta út-
ján rendelve is a legpon-
tosabban eszközöltetnek.

Vidékiek találkozóhelye!